

TUĐMAN JE DIJELIO REPUBLIKU BIH

From: Šime Tolić <hp-hpp-stuttgart@hotmail.de>
View Contact

HRVATSKO PRAVO
Prve online stranačke novine u Republici Hrvatskoj

http: www.hrvatsko-pravo.hr
21. kolovoz 2010.

HDZ UNIŠTIO HRVATSKU DESNICU

Ljevičarski komentator sveznadar zaključuje u ljeto 2010. da druge desnice u RH nema, jer HDZ pokriva cijeli desni prostor- dakle, ništa desnije od neoboljševičke organizacije ne može opstati. Bez obzira na njegovu netrpeljivost prema izvornom HSP, za kojeg je devedesetih izjavio da ga ne zanimaju unutarnji međustranački obračuni niti zašto je netko državnim udarom postavljen ili smijenjen sa vodstva parlamentarne opozicijske političke stranke, trebao bi biti barem toliko pošten i istinoljubiv pa reći da je HDZ kao lažna stranka desnice u biti neoboljševički projekt koji je na silu zauzeo prostor desnice u Hrvatskoj zato da desnica ne bi niti postojala u Hrvatskoj, što se je uistinu i dogodilo.

HSP je 1990-1993. bio izvorna pravaška desnica sa demokratskim programom ali je od Tuđmanovih neoboljševika prvo ocrnjen ekstremnim lažima da se radi o neofašistima, a zatim je atentatima, likvidacijama i ubojstvima, montiranim političkim sudskim procesima, zahtjevima za zabranom pokrenutim od državnog odvjetnika RH i vladinom smjenom cjelokupnog vodstva stranke, otjeran u ilegalu a umjesto njega stvoren je satelitski HSP kojem se dozira nekoliko postotaka da bi bio vječna satelit stranka onih na vlasti, a da istinska desnica u Hrvatskoj ne može postojati niti opstati.

Te su činjenice barem spoznali neki suvremeni povjesničari sa međunarodnim ugledom i specijalisti za Balkan, pa tako u svojoj nedavno objavljenoj knjizi u Zurichu i Berlinu, "Srbija, Hrvatska i Slovenija u miru i ratu" britansko-američka povjesničarka Sabrina Ramet, zamjećuje "da je obnovljena Starčevićeva HSP bila tolika prijetnja Tuđmanovom HDZ, da premda je nominalno dobila svega 7,07 % glasova na izborima 1992. Tuđman je uz pomoć člana stranke Đapića organizirao državni udar protiv Parage i preuzeo kontrolu na HSP-om."

HDZ kao antidemokratski pokret jugo i cro-boljševika nije uništio samo HSP kao najžilaviju tradicionalnu stranku za uspostavu nezavisne hrvatske države i čudorednih vrijednosti, već su paralelno uništili i utemeljitelja demokršćanske stranke u Hrvatskoj dr Ivana Cesara, uglednog stručnjaka za slovenski jezik i književnost i njegovu demokršćansku stranku HKDS 1992. godine.

Ideja stvaranja demokršćanske stranke koju je pokrenuo njezin prvi predsjednik Ivan Cesar bila je u početku hrvatskog višestranačja opasna konkurencija HDZ-u koji je uvjeravao njemačke i europske demokršćanske stranke da je samo HDZ istinska demokršćanska stranka.

Da bi uklonili već utemeljenu stranku dr Cesara, koja je već tada bila promatrač Europske demokršćanske unije (prethodnica današnje europske narodne stranke), oklevetali su na HTV dr Cesara kao suradnika jugoslavenske Udbe, kao i da je povezan sa ubojstvom Brune Bušića.

Kao bivšem ministru u vladi F. Gregurića uputili su mu poruku da izvrši samoubojstvo, jer da mu je to jedini izlaz. Dr Cesar je podignuo tužbu protiv HTV i svih koji su o njemu proširili te otrovne laži, ali je uslijed tih optužbi naglo smrtonosno obolio i umro 1993. godine a da nije dočekaao niti zakazivanje sudske rasprave povodom njegove tužbe protiv kleveta koje su imale za cilj uništiti ga moralno i fizički kao i sve njegove dotadašnje međunarodne kontakte u Europskoj uniji.

U svojem pismenom svjedočenju i ostavštini dr Cesar zapisao je da je HDZ lansirao najsravniju optužbu protiv njega, jer su to HDZ-ove metode kako se rješava i uništava hrvatska oporba i one koji služe demokraciji, pravu i pravdi u Hrvatskoj a ne HDZ-u.

Slovenski dnevnik Delo iznio je ovih dana prijedlog kojeg je HSP 1861. prvi iznio već u travnju davne 2000. godine, naime, da bi HDZ trebalo zabraniti i procesuirati kao zločinačku organizaciju. Naravno, od prijedloga HSP 1861. do najnovijeg otkrića "tope vode" od strane Dela proteklo je punih 10 godina, dakle gotovo trećina prosječnog radnog vijeka današnjeg Europljanina, sa svim onim nepopravljivim štetama i sramotama koje je HDZ, kao i u kratkom interregnumu Račanov SDP, nanio kao trajnu ljagu hrvatskoj državi i narodu.

Mnoge avangardne i progresivne inicijative i idejne smjernice koje su potekle od Stranke prava zadnjih 20 godina brutalno su i zločinački ugušene bilo cenzurom, bilo uhićenjima a u mnogim slučajevima i fizičkim likvidacijama za koje nitko iz vlasti HDZ-SDP nije nikada procesuiran niti za to položio račune. Međutim, hrvatsku državu i narod strovalili su u ponor iz kojeg izgleda više izlaza neće biti.

Vladajuće i kvazi oporbene stranačke oligarhije u Hrvatskoj prije će dovesti do sloma hrvatske privrede i države nego li se odreći monopola na vlast i dokinuti čeličnu cenzuru koju sustavno provode putem elektronskih medija u vlasništvu države i naroda, epsku pljačku i apsolutnu nekompetenciju za uspostavu pravednog društva i demokratskog pravnog poretka.

OLUJA 1995-2010. ILI PIROVA POBJEDA

Masovno krivotvorenje parlamentarnih i predsjedničkih izbora 1992. godine na štetu hrvatskog državnog prava i jedine stranke koja je nosila stijeg nezavisnosti i slobode - Hrvatske stranke prava i njenog predsjednika Dobroslava Parage, a u stvari na štetu slobode i sreće hrvatskog naroda, završilo je kontroverznom smrću predsjednika državne izborne komisije i Vrhovnog suda Republike Hrvatske Zlatka Crnića 29. rujna 1992. godine, i ubojstvom hrvatskih branitelja, pravaša i generala Hrvatskih obrambenih snaga u Bosni i Hercegovini, Blaža Kraljevića, i osam

stožernih časnika, koje je (9. kolovoza 1992.) smaknula Tuđmanova Udba.

Time su Hrvati dobili, kao nekoć Hugeni u Francuskoj, svoju Bartolomejsku noć - likvidaciju protivnika režima. I "Noć dugih noževa" u Trećem Reich-u bio je više obračun s protivnicima nacionalsocijalističkog režima iz redova nacionalno-konzervativne oporbe (ubijeni su bivši ministar obrane i njegov zamjenik iz glavnog stožera njemačke vojske kao i vođa katoličke akcije iz Berlina), a manje s Hitlerovim smedokošuljaškim istomišljenicima (Römovim SA-odredima koje je Hitler osnovao).

Krivotvorenjem izbora i ubojstvima zapovjednika hrvatske obrane u Bosni za vrijeme velikosrpske agresije u kolovozu 1992. godine nestala je mogućnost srpskog ratnog poraza, i očuvanja bosanske države i njene nezavisnosti sa granicom na Drini, odnosno likvidacije "Velike Srbije".

Ne treba se zavaravati s Olujom i Danom pobjede i domovinske zahvalnosti od 5. kolovoza jer to nije bio pravi i konačni dan pobjede u pravom smislu te riječi (pobjeda bi bila da je oslobođen Vukovar i Banjaluka) nego dan kada se realizirao dogovor Milošević - Tuđman iz Karadorđeva!

Slobodan Milošević je unaprijed znao kada kreće Oluja i do kojih granica ide (jer ga je Franjo Tuđman o tome obavijestio), te je održao obećanje koje je svom savezniku na Pantovčaku dao u Karadorđevu 1991. - da ga hrvatski Srbi ne zanimaju, i da će ih ostaviti na cjedilu.

Dan pobjede i domovinske zahvalnosti nije, dakle, bio istinski dan pobjede nego vrhunac makijavelističke politike na račun hrvatskih interesa. Vraćanje okupiranih dijelova Republike Hrvatske plaćeno je sa previsokom cijenom-ostvarenjem male Velike Srbije i podjelom BIH. Da je general zločinačke Titove JNA, Franjo Tuđman, bio državnik i vojskovođa, kao što je bio Eisenhower, onda Slobodan Milošević na početku Oluje ne bi znao gdje mu je glava kao što ni Hitler nije znao kada će invazija u Normandiji i gdje će točno biti; čak je mislio da će se Saveznici prije iskrcati na Balkanu nego u Normandiji, i sigurno nije

znao kada će krenuti saveznička oluja dok je srpski "vožd" znao puno više nego Tuđmanovi generali koji su žrtvovani na oltaru domovine u haaškom pritvoru i zatvoru.

Dr. Ivo Pilar, kojeg je ubio velikosrpski režim, postavio je početkom 20. st. za hrvatsku politiku geo-politički aksiom, da hrvatska država nužno s vremenom propada ako srpska država prelazi Drinu.

Blaž Kraljević i HOS bili su garancija da Slobodan Milošević neće moći s Franjom Tuđmanom podijeliti Bosnu i Hercegovinu, i da će velikosrpski agresor na Republiku Hrvatsku i BiH, nakon serije velikosrpskih ratova u 20. stoljeću, doživjeti konačni pad koji je, nažalost, domaćom izdajničkom politikom bivših (jugoslavenskih) komunista i udbaša, odgođen na neodređeno vrijeme.

Hrvatski odnarođeni komunisti su već jednom u povijesti, u partizanima u Drugom svjetskom ratu, s velikosrpskim četnicima gradili tamnicu naroda - jugosferu - za račun hrvatske države, i dokazali da su najveći izdajnici u povijesti hrvatskog naroda, i suludo je bilo uopće i pomisliti da bi bivši komunisti na čelu sa generalom jugoslavenske armije i boljševičkim partizanskim polit-komesarom Franjom Tuđmanom ikada vodili bilo kakvu drugu politiku osim suradnje s Beogradom i sa Velikosrbima. To je kontinuitet politike od Josipa Jurja Strossmayera i 1918. godine, i dalje od Drugog svjetskog rata i Andrije Hebranga preko Vladimira Bakarića, Savke Dabčević Kučar do Franje Tuđmana, Stjepana Mesića i Ive Josipovića.

Sloboda i demokracija su nespojivi s udbašima i komunistima, kao vatra i voda što su nespojivi elementi tako su i elementi zla nespojivi da žive zajedno s dobrim i poštenim ljudima; ili su kriminalci iza brave, a narod izvan tamnice, ili kriminalci vladaju nad narodom, kao što su si nemarni Hrvati dozvolili da nad njima vladaju korumpirani zločinci.

HDZ i SDP sa svojim satelitskim strankama, i uslužnim novinarima i zarobljenim neslobodnim medijima voditi će i dalje jugoslavensku politiku, isto kao i 1992. godine tako i danas jer to od istih zahtijeva strani bezbožni krupni kapital, i ono što je Moskva bila za Beograd i Zagreb od 1941. do raspada komunizma i pada Berlinskog zida, to je danas Bruxelles, a CK su HDZ i SDP. Tito - to su Jadranka Kosor i Ivo Josipović, Vesna Pusić i Zoran Milanović i nasljednik ratnog zločinca Mile Martića, Milorad Pupovac - predsjedništvo CK SKJ u tranziciji odnosno tranzicija kroz koju Hrvatska prolazi je tranzicija od "odmetnute" republike do povratka pod staru čizmu (britanske) "jugosfere".

Nije Jadranka iskočila iz paštete, kako je rekao džon-obraz Stevica, nego iz Saveza komunista Jugoslavije, prije nego je kao ženska kvota završila u Tuđmanovom središnjem odboru HDZ-a na putu svoje karijere po bespućima povijesne zbiljnosti.

Kad bi ovog trenutka bila hrvatska politika u Banskim dvorima i na Pantovčaku, Miloševićeva Srbija, koja je dobrim dijelom Miloševićeva i danas, koja je ipak izgubila Kosovo (što je nedavno potvrdio i međunarodni sud pravde ICJ) i "drugo oko u glavi" (Crnu Goru, a time i izlaz na more), Bosna bi se mogla osloboditi od okova srpskog fašizma, a Hrvatska postati politički i gospodarski jaka sila, a ne da je ucjenjuju eksponenti velikosrpske politike u Republici Hrvatskoj.

Kosorica, poltron stranih interesa, poklanja hrvatski teritorij, u ime Hrvata se odriče morske granice s Italijom (to knez Domagoj nikada nije dozvolio, naprotiv, razbio je Mletke, pa čak je i poglavnik Ante Pavelić vratio matici zemlji ono što je neodgovorno darovao, a samo srećom se vratilo), odnosno, Jadranka Kosor daruje strancima domaće srebro jednom rukom, a Ivo Josipović drugom rukom, a jedno i drugo zlo hrvatske politike šuruje sa četnicima i drži kišobran nad udbašima.

Osim Franje Tuđmana i njegovog zlotvora Mate Bobana sve ostale ubojice Blaža Kraljevića još uvijek su živi i na slobodi, što dokazuje, ne samo kontinuitet Tuđmanove politike sve do danas, nego i odlučnost vladajuće klike da svoje izdajničko djelo dovede do kraja.

To znači da ova nakaradna crvena republika, stvorena u šumi Drugog svjetskog rata i na stotinama masovnih grobnica ubijenih državotvornih Hrvata, danas napumpana zapadnim kreditima, nehrvatska Hrvatska u kojoj su ljudska prava i demokracija samo mrtvo slovo na papiru, i nije država u pravom smislu te riječi jer ne prakticira suverenitet, te ima predstavljati samo zapadna vrata beogradskoj čaršiji, i kravu muzaru za beogradski pašaluk!

Kosorica i Jugosipović kao Šuvar i Račan, Bakarić i Dušan Dragosavac - predstavnici poslušnici, oportunisti - niš' koristi! Njihov sufler, Joža Manolić, ozbiljan kao imenjак Vrhovec kontrolira svoje kadrove, a Buda Lončar usmjerava "vanjsku" politiku nakaradne republike. Vanjsku politiku vode samo suverene države, stoga je vanjska politika Republike Hrvatske stavljena pod navodnike.

To je rezultat Tuđmanovog Domovinskog rata u kojemu su Ante Paradžik i Blaž Kraljević njegove žrtve - jer Hrvati moraju umrijeti da bi jugo-sfera mogla zaživjeti! Blaž Kraljević i Ante Paradžik borili su se za nezavisnost i slobodu hrvatske države i naroda u antivelikosrpskom savezu sa Bosnom i Hercegovinom, a ne za Domovinski rat kakav su vodili 1941. Staljin iz Moskve i 1991. Tuđman iz Zagreba.

HRVATSKO PRAVO
Prve online stranačke novine u Republici Hrvatskoj

[http: www.hrvatsko-pravo.hr](http://www.hrvatsko-pravo.hr)
[http: www.hrvatsko-pravo.com](http://www.hrvatsko-pravo.com)

22. travanj 2010.

TUĐMAN JE DIJELIO REPUBLIKU BIH

agresiju, i kaznila žrtve agresije!

Podjela Bosne i Hercegovine je povijesna činjenica. Podjela je sankcionirana Daytonskim mirovnim sporazumom, 1995. godine. Nakon toga je međunarodna zajednica ukinula međunarodno priznatu Republiku Bosnu i Hercegovinu, i podijeljenju BiH uokvirila formalno u državu BiH sa dva entiteta, od čega jedan entitet tvori genocidna tzv. Republika Srpska, pri čemu je velikosrpski agresor nagrađen sa 49 posto državnog teritorija nekadašnje Republike BiH koji je osvojio nakon čega je međunarodna zajednica nagradila srpsku

Dayton 1995. je München 1938. ili drugim riječima, podjela Bosne i Hercegovine je sramota Zapada isto kao što je povijesna sramota Zapada podjela Čehoslovačke, ugovorena između Zapada i Hitlera. Podjela Bosne i Hercegovine dogovorena je između Zapada i Slobodana Miloševića koji je kao problem europske sigurnosti postao partner za ispisivanje najtamnijih stranica europske povijesti nakon Drugog svjetskog rata, što je konstatirao i britanski novinar Ian Traynor. Uz Slobodana Miloševića su u Daytonu BiH dijelili prvi predsjednik Republike Hrvatske, Franjo Tuđman, i predsjednik Predsjedništva Republike BiH, Alija Izetbegović.

Prvi predsjednik Republike Hrvatske, Frano Tuđman, ne samo da je dijelio Republiku Bosnu i Hercegovinu, nego i Republiku Hrvatsku jer je 1994. prihvatio međunarodni Plan Z-4 od tzv. Kontaktne skupine.

Hrvatska stranka prava 1861. je nakon Daytonu podnijela Ustavnom sudu Republike BiH tužbu radi poništenja podjele Republike BiH, ali Sud u Sarajevu je tužbu odbio, a posljedica odbijanja je bilo ukidanje Ustavnog suda kao i Republike BiH, i stavljanje podijeljene BiH pod međunarodni protektorat koji traje do danas!

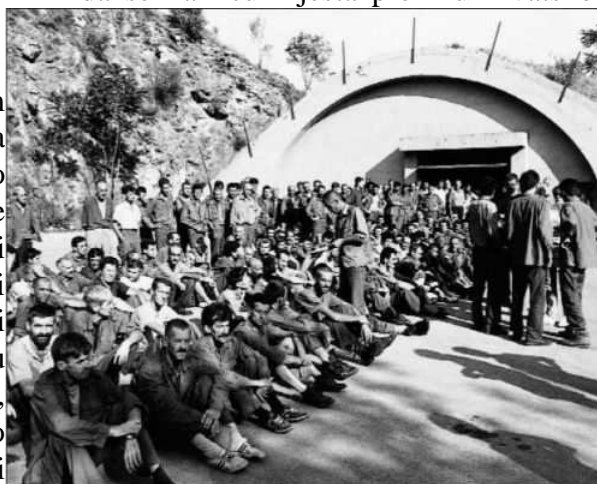
Predsjednik Republike Hrvatske, Ivo Josipović, ispričao se u parlamentu BiH u Sarajevu za službenu hrvatsku politiku koja je u vrijeme rata sudjelovala u podjeli BiH, i izrazio žaljenje za žrtve u hrvatsko-muslimanskim sukobima koje su nastale kao posljedica sudjelovanja službenog Zagreba u podjeli BiH. Nema ništa spornoga u tome da se oda počast muslimanskim i hrvatskim žrtvama koje su nastale u međusobnom sukobu za slobodne dijelove teritorija tadašnje Republike BiH. Sporno je kad se hrvatski predsjednik ispričava za srpske žrtve jer uzrok ratnoga stradanja Srba leži u agresivnoj politici srpskog režima komunističkog diktatora Slobodan Miloševića koji je početkom devedesetih pokrenuo seriju ratova na području bivše Jugoslavije koji predstavljaju velikosrpsku agresiju, a ne "jugoslavenske građanske ratove" kako to u stilu velikosrpske propagande prikazuje predsjednik Srbije, Boris Tadić, u razgovoru za *Wall Street Journal*.

Na Zapadu vole čuti povijesne neistine kako je rat na području bivše Jugoslavije navodno bio "građanski rat" jer izazivača rata, Slobodana Miloševića, nitko na Zapadu nije zaustavljao, naprotiv,

dok se na Zapadu ustrajavalo na "teritorijalnom jedinstvu SFRJ", Miloševićev agresivni režim taj je interregnum iskoristio za osvajački pohod na Hrvatsku koji je pomno isplaniran i koji je imao svoj temelj u velikosrpskoj pobuni nakon prvih višestranačkih izbora u Hrvatskoj. Neki zapadni čimbenici čak su i aktivno pomagali velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i BiH.

Iako Josipović nije taj koji ima moralno pravo govoriti o podjeli BiH jer je partija koja ga je kandidirala za predsjedničke izbore aktivno sudjelovala u podjeli BiH, činjenično je povijesno točna konstatacija da je Hrvatska sudjelovala u podjeli BiH jer se politika predsjednika Franje Tuđmana prema Bosni i Hercegovini temeljila na njegovoj viziji obnove banovine Hrvatske iz 1939. i dogovora iz Karađorđeva (i Tikveša) u ožujku i travnju 1991. godine. Državna izaslanstva Srbije i Hrvatske crtala su u zajedničkom povjerenstvu novi zemljovid podijeljene BiH, sa srpske strane Miloševićev kadar Smilja Avramov, s hrvatske stranke prvo socijal-liberal Zvonkno Lerotić, poslije socijal-demokrat Dušan Bilandžić. Šef liberala Dražen Budiša je u američkome Kongresu branio hrvatsko sudjelovanje u podjeli BiH, a predsjednik međunarodne udruge za zaštitu naroda, Tilman Zülch, koji je zaslužan za uzimanje u zaštitu hrvatskog naroda kao žrtve velikosrpske agresije i genocida, u Zagrebu je prosvjedovao protiv podjele BiH, ali je ostao u tome prosvjedu usamljen jer mu se HSL i Budiša nisu pridružili u odlasku u BiH da se na licu mjesta prekinu hrvatsko-muslimanski sukobi.

SDP i Ivica Račan su se složili s Tuđmanovom politikom podjele BiH i kao parlamentarna opozicija podupirali podjelu susjedne države koju je Franjo Tuđman dijelio tako da je vodio dvije paralelne politike, jednu javnu (priznanje nezavisnosti Republike BiH, prihvata muslimanskih prognanika i izbjeglica koje je u BiH srpski agresor 1992. etnički čistio i izvršio genocid nad žrtvama agresije), i tajnu politiku stvaranja paralelne linije zapovijedanja, stvaranja para-republike Herceg-Bosne, etničko čišćenje muslimanskog pučanstva u Hercegovini i Srednjoj Bosni, kao i izdaje Bosanske posavine koju je srpski agresor potom etnički očistio od Hrvata i Muslimana/Bošnjaka. (S druge strane je bosansko-hercegovačka bošnjačka strana etnički čistila Hrvate u Srednjoj Bosni.)

Uvod u podjelu BiH bilo je Karađorđevo 1991., zatim političko ubojstvo dopredsjednika Hrvatske stranke prava i načelnika Hrvatskih obrambenih snaga, Ante Paradžika, 21. 9. 1991. u Sesvetama kraj Zagreba, zatim, sastanak Mate Boban - Radovan Karadžić u Grazu, svibnja 1992. (kojega je organizirao tadašnji najuži suradnik Franje Tuđmana i drugi čovjek Republike Hrvatske, Josip Manolić), i smrtonosni atentat i višestruko političko ubojstvo hrvatske elite na čelu s generalom Blažom Kraljevićem i osmoricom stožernih časnika Hrvatskih obrambenih snaga u zasjedi u Kruševu kraj Mostara koje je likvidirala tzv. Kažnjenička bojna HVO-a kojim je upravljao predsjednik Tuđman.

Blaž Kraljević je bio kao hrvatski branitelj i branitelj Bosne i Hercegovine izričiti protivnik podjele Bosne i Hercegovine, na tragu politike predsjednika Hrvatske stranke prava, Dobroslava Parage.

HOS i HSP pod Paraginim vodstvom, Hrvati, bojovnici Hrvatskih obrambenih snaga bili su jedina snaga koja se stavila na raspolaganje obrani BiH od velikosrpske agresije i koja nije dijelila BiH nego aktivno branila njenu teritorijalnu cjelovitost i državnu nezavisnost, te štitila stanovništvo BiH od srpskog fašizma!

U hrvatskoj politici nema druge snage osim Paragine koja je konzekventno politički i vojnički branila BiH od velikosrpske agresije i politike podjele koju su forsirali Milošević i Tuđman, kao i njihove marionete Radovan Karadžić i Mate Boban.

Stoga Hrvati mogu biti ponosni da je postojala pravaška politika Dobroslava Parage koja je spasila obraz hrvatskoj naciji pred sramotom što je Franjo Tuđman hrvatsku žrtvu pretvorio podjelom BiH u sukrovca za rat u BiH kojega je svijet stavio na crnu listu isto kao i Miloševiću Srbiju koja je podjelu BiH propagandistički iskoristila da srpsku agresiju na BiH predstavni kao "građanski rat", za što je Beogradu alibi dao Franjo Tuđman kojega se zbog politike podjele BiH odrekao njemački kancelar Helmut Kohl kao najzaslužniji, pored pape Ivana Pavla II, za međunarodno priznanje državne nezavisnosti Republike Hrvatske!

Josipovićevoj ispriči i žaljenju u Sarajevu se ne treba pridavati veliku važnost jer njegova politika nije u korist BiH nego u korist stvaranja nove državno-pravne sveze Hrvatske i Srbije, koja svoje korijene opet ima u Tuđmanovoj politici stvaranja konfederalne Jugoslavije, što piše u prvom programu HDZ-a iz 1989. godine i na referendumskim listićima iz 1991. godine.

I opet ni HDZ ni SDP, ni Franjo Tuđman ni Ivica Račan, nemaju nikakve veze s hrvatskom nezavisnošću nego ondašnji HSP pod vodstvom Dobroslava Parage, koji je u svom programu imao predviđenu hrvatsku nezavisnost, i koji se aktivno borio i izborio za ostvarenje stoljetnog sna Hrvata o državnoj nezavisnosti. Sve drugo su laži iz Tuđmanove pandorine kutije, i ta povijesna istina će s protekom vremena doći na svoje mjesto. Do tada će "hrvatski" državni vrh izreći još puno laži i ići će do kraja u rušenju ustavnog poretka, provođenju državnog udara i diktature nad Hrvatima na kojima je da tome stanu na kraj, jer postoje samo dvije alternative: ili sloboda, ili smrt!